

pärast oli luulemise ja laulmise wõim. Wanataat kuulis tema tarla nõuu, ja kui mured tema otsaesist sortusutasid, mängis Wanemuine tema ees oma kaunist kannelt, ning laulis oma armsaid laulusi. Tõine oli Ilmarine, kõige parema mehe-ka sees ja mehise tugewusega, kellel tarlus otsaesise pealt ja sügawad mõtted filmist wälja paistsid. Tema pärast oli kunstide wõim antud. Kolmas oli Lämmeküüne, üks erkas noormees, täis naljataju, ila rõõmus ja üleannetuste peale wallmis. Teised, nagu Wiboane — wägew wibulüt — on vähem tähtjad. Kõik pidasid üksteist wennaiks ja Wanataat nimetas neid oma lapsiks. Nende elukoht oli Kaljowe ehk Kaljowald. Seal astus Wanataat Kalewide ette ja ütles: „Ma olen omas tarkuses nõuiks wõtnud, maailma luua.“ Imekspannes waatasid Kalewid tema otsa ja ütlesid: „Mis sina omas tarkuses nõuiks wõtnud, ei wõi paha olla.“ Ja kummi naad magasid, kui ta maailma, ning kui naad ülesse tõusid, õerusid naad oma silmi ja waatasid imestates maailma otsa. Aga Wanataat oli oma loomise tööst wäsinud ja heitis puhkama. Seal wõttis Ilmarine tiili omaist kõige paremast terasest ja tagus talt ühe kummi, lautas seda telgiks üle maa, ning kinnitas särawad tähed ja hõbedalise kuu tema külge; selle walgustaja wõt tista Wana-

taadi eesduest, ning pandis ta imelikul wiisil telgi külge, nõnda et ta ise ülesse ja alla käis. Rõõmutul wõttis Wanemuine oma landle, hakkas rõõmulaulu laulma ja hüppas maa peale, ja laulusinukesed käisid tema jälgil, ning kus tema hüppaw jalg maa külge puutus, seal siginesid lillid asemele, ja kus ta kiwi peal istudes laulis, seal tõusid puud maa seest üles, ning laulusinud istusid nende otsa ja laulsid ühes. Lämmeküüne pillerkaaritas mööda metsasi ja mägesi ümber, ning Wiboane katsus oma wibu osawust. Wanataat ärkas selle tühina peale üles ja pandis imeks, kuidas maailm hoopis teiselt muutnud, kui ta temast loodud saanud, ja ta ütles Kalewitele: Wäga õige, lapsed, mis teie teete! mina olen maailma üheks tooreks paluks loonud, teie asi on, teda iluga ehitada. Pea saan ma ka maailma täitma lõikjuga loomadega ja saan siis inimest looma, kes selle maailma üle walitsegu. Inimese tahan ma aga nõrga luua, et ta ennast omaist wägewusest wõiks liidelda, ning teie peate inimestega sõbrustama ja ennast nendega segama, et üks seltskond tõuseks, kes ennast mitte nii ruttu deluse kätte ära ei annaks. Delust ei wõi ma mitte ära hufata, sest et ta headuse mõetja ja kihutaja on.“

See on wana Eestlaste usk maailma loomisest, nagu teda õnnis Jaehmann oma-aegse